

РЕШЕНИЕ

№ 969

гр. София, 21.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 28.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **11129** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ вр. чл. 203 – 207 от АПК по предявен иск с правно основание чл.1 ал.1 от ЗОДОВ.

С постъпила на 15.11.2013 г. АССГ искова молба Б. И. В. от [населено място] е предявил иск срещу Столична дирекция на вътрешните работи за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1500 лв в резултат на издаването и изпълнението на отменената заповед за задържане рег. № 04 3453/ 15.11.2012 г. на полицейски орган при 04 РУП СДВР, заедно със законната лихва върху цитираната сума от датата на влизане в сила на решението за отмяната на акта до окончателното ѝ изплащане и сторените по делото разноски.

В исковата молба е изложено, че на В. е повдигнато обвинение по ДП № 2557/ 2010 г. на 04 РУП СДВР, а делото е приключено чрез споразумение между защитника му и прокуратурата по н о х дело № 8302/ 2011 г. по описа на СРС, НО, 5 състав. Подателят ѝ е възстановил изцяло причинените щети преди сключване на споразумението и изразява съжаление за извършеното престъпление. Изтърпява наложеното наказание и полага усилия да се труди и да бъде полезен на близките си и на обществото. Счита обаче, че органите на 04 РУП го задържат регулярно без правно и фактическо основание – спрямо него са издадени три акта по чл. 63 ЗМВР, отменени с влезли в сила съдебни решения. На 15.11.2012 г. вечерта след като тръгнал от дома на приятелката си С. при прибиране към дома си в посока[жк]патрулен полицейски автомобил препречва пътя му. Указано му е да представи личната си карта и след справка по радиостанцията е поканен да придружи полицейските служители.

Непосредствено след това В. е задържан в 04 РУП СДВР, от където е се свързал по телефона с майка си. По-късно родителите му посетили управлението, носейки преписи от съдебните актове за отмяна на заповедите за задържане. След продължителни пререкания В. е освободен като му е връчена призовка за явяване на 19.11.2012 г. Когато се явил на указаната дата, получил информация, че призовалият го служител ползва отпуск.

С влязло в сила на 12.03.2013 г. решение по адм. дело № 14410/ 2012 г. на АССГ, I отд, 43 състав е отменена цитираната заповед.

За пореден път ищецът е подложен на принудителна процедура по временно лишаване от право на свободно придвижване. У В. остават срамът и чувството на засегнато достойнство, че приятелката му, която е свидетел на предходното задържане, когато научи за „настоящото”, едва ли би проявила разбиране, че се касае за незаконен акт на полицейските органи. Постъпката от миналото той е споделил и многократно е обсъждал със С., обещал ѝ е, че подобна ситуация няма да се повтори, но действията на полицията оставили впечатление за обратното. Безпокойство по повод задържането му изпитали и родителите на ищеца. На В. било трудно да обясни на майка си и баща си, че задържането е следствие на административен произвол, а не закономерен резултат на негова постъпка След извършеното престъпление В. дал всичко от себе си, за да изгради отново доверието на родителите си, че повече няма да става причина да се срамуват от него. До отмяната на акта тъгата на майката му и разочарованието на баща му са факт.

При самото задържане жалбоподателят изпитал опасения, че ако то продължи до максимално предвидения срок 24 часа няма да успее да отиде на работа на следващия ден и ще бъде уволнен. Само благодарение на намесата на родителите си и представените съдебни актове е освободен по-рано и не загубил работата си.

Най-сетне, третото по ред незаконно задържане се отразило негативно върху самия ищец – той си е дал сметка за последиците от необмислена постъпка и в каква степен тя може да прегради перспективите за бъдещето и как се отразява на възможностите да си намери работа и какво търпи в личните си отношения с близките. Впечатлението, което е оставило у него това трето задържане, не е за грешка, а за целенасочена репресия, за третирането му до безкрай като криминален контингент, преграждането на възможността да излезе от тази графа и да бъде задържан при всеки контакт с полицията. Уронено е доверието му във властта. Единственото, което до голяма степен върнало на В. вярата в закона и справедливостта, са трите решения на АССГ – въпреки това е принуден на отбележи, че очевидно съдебният контрол не прегражда административния произвол.

Искането до съда, аргументирано подробно и в писмено становище по чл. 149, ал. 3 ГПК, е СДВР да бъде осъдена да заплати на В. 1500 лв обезщетение за претърпените в резултат на незаконното задържане неимуществени вреди заедно със законната лихва върху тази сума от датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на незаконосъобразния акт – 12.03.2013 г. до окончателното ѝ изплащане и за разноски.

Ответникът СДВР, чрез представител по пълномощие, отрича основателността на иска. В писмения отговор се сочи, че не са настъпили вреди от неимуществен характер, а дори това да се приеме обратното, те не се намират в причинно – следствена връзка с отменената заповед за задържане. Според ответника размерът на иска не е съобразен с критериите на справедливостта.

Прокурорът от СГП дава заключение за основателност на иска, но споделя

възраженията на ответника за размера му.

От фактическа страна се установява:

С влязло в сила на 12.03.2013 г. решение по адм. дело № 14410/ 2012 г. на АССГ, I отделение, 43 състав, е отменена, по жалбата на Б. В., заповед за задържане рег. № 04 3453/ 15.11.2012 г., издадена от полицейски орган при 04 РУП – СДВР.

С влязло в сила на 16.02.2012 г. решение по адм. дело № 3945/ 2011 г. на АССГ, I отделение, 9 състав, е отменена, по жалбата на ищеца, заповед № 04 1351/ 23.04.2011 г. на полицейски орган при 04 РУП СДВР.

С влязло в сила на 01.06.2012 г. решение по адм. дело № 83/ 2012 г. на АССГ, I отделение, 11 състав, е отменена по жалбата на ищеца и заповед № 04 4905/ 18.12.2011 г. на полицейски орган при 04 РУП СДВР.

На 27.05.2011 г. между У. А. Е. О. и ищеца е сключен трудов договор по чл. 70, ал. 1 КТ, по силата на който В. поел задължението да изпълнява длъжността пиколо в комплекс Б. парк В..

В показанията си М. В., майка на ищеца, споделя за обаждането на Б. през ноември 2012 г., от районното управление, когато със съпруга си узнали, че той е задържан за пореден път. При посещенията им в РУП представили на дежурния офицер двете съдебни решения за отмяна на заповедите за задържане и синът им бил освободен с връчена призовка да се яви в първия работен ден – понеделник. След като предупредил в местоработата си, че няма да отиде, се явил в РУП, от където бил отпратен. Споделил с майка си, че се чувства обиден, уплашен, че отново е задържан без повод. Ищецът изглеждал разстроен, споделил, че се чувства зле, бил депресиран. Провели многократни разговори за вероятните причини за задържането, свидетелката не може да намери обяснение възможно ли е такова да се предприеме без причина. Б. бил категоричен, че с поведението си не е дал основание за прилагане на мярката. Случилото се създавало огромно напрежение у сина й. Изпитал безпокойство за бъдещето си – за работата си и за връзката си. Настроил се лошо към полицията.

Свидетелката излага възприятията си относно различни по естеството и характера си правнорелевантни факти. Точно и надлежно тя възпроизвежда обстоятелствата за поведението на Б. след освобождаването му от управлението така, както те са възприети от нея. Макар да изхождат от майката на ищеца показанията са последователни, логични, кореспондират на писмените доказателства и са дадени от лице, което има непосредствени впечатления от поведението на В.. Поради това съдът ги цени изцяло.

Други доказателства от значение за предмета на спора по делото не са ангажирани.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за да възникне за ищеца право на обезщетение, той трябва да е претърпял вреди от незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината при изпълнение на административна дейност. Отговорността по ЗОДОВ е деликтна, като се отличава от общата деликтна отговорност досежно деликвента, както и досежно спецификата на причинната връзка - вредите трябва да са причинени при или по повод упражняване на административна дейност. За противоправността, вината и вредите приложимият материален закон не установява отклонения от общия състав на деликтната отговорност. ЗОДОВ създава задължение за държавата и общините да отговарят за

вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Идеята е неблагоприятните последици от евентуално положително за увредения решение да бъдат понесени от бюджета на това учреждение, в чийто състав са причинителите на вредите.

Не се спори, че спрямо В. е издаден акт по прилагане на принудителна административна мярка – задържане в РУП на СДВР, за трети пореден път, и че този акт е отменен с влязло в сила на 12.03.2013 г. съдебно решение. Следователно ищецът е доказал незаконен акт на административен орган по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. При това положение съдът следва да прецени установено ли е по делото настъпване на вреди, а при положителен отговор на този въпрос – представляват ли тези вреди пряка последица от незаконосъобразния акт.

Ищецът твърди, че в резултат от приложената спрямо него принудителна административна мярка е изпаднал в продължително стресово състояние, и е изпитвал усещане за тревога, безпокойство за връзката си със своята приятелка, опасения да не загуби доверието на работодателя си и тревога от неизвестността дали отново няма да бъде задържан.

В доктрината се поддържат разнообразни виждания относно същността и обхвата на неимуществените вреди, но разбирането, че те се отнасят до емоционалния живот на пострадалия и включват физическите и моралните страдания, предизвикани от действията на други лица, не се поставя под съмнение. По дефиниция неимуществените вреди обхващат последиците както на блага, които са предмет на субективни права /право на чест, на име, върху духовния интегритет/, така и върху блага, които не са предмет на права. Не всяко увреждане обаче е релевантно, а само онова, което се характеризира с продължителност и по-висока степен на интензивност.

Съдебната практика определя пряката последица като директно въздействие върху правната сфера на увредения, т. е. увреденото лице не би претърпяло вредите, ако не бе незаконосъобразния административен акт и ако административният орган или длъжностните лица бяха действали съобразно закона. Затова под преки вреди се разбират само тези, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, които са адекватно следствие от увреждането - неиздаването на административния акт. Преживяното негативно състояние на психиката на ищеца, засягането на трайно и дълбоко неговото емоционално равновесие, което е резултат от прилагането на ограничителната мярка, безпокойството, че е възможно отново да се случи, негативите върху ценностната система на В., разклатения душевен баланс е от естество, пряко кореспондиращо с осъществено незаконно задържане, фактът на узнаване от родителите му, тревогата, че може да стане достояние на любимата му и на работодателя му по критериите на справедливостта обуславят заключение, че В. следва да бъде обезщетен със сумата 1000 лв. Действително, касае се за трето по реда си незаконно задържане на В., затова неблагоприятните вътрешни изживявания са с особен интензитет, но същевременно задържането е с продължителност малко повече от 1 час /безспорно приносът за краткостта му е намесата на родителите на В., предявили на полицейските органи съдебните актове по отмяна на техните предходни актове/. В този размер искът следва да се уважи, а за

разликата до пълния предявен размер от 1500 лв – да се отхвърли като недоказан. Съгласно т. 4 от ТР № 3/ 2004 г. на ОСГК на ВКС при незаконни актове на администрацията дължимостта на законната лихва върху обезщетението е от влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове. В конкретния случай това е 12.03.2013 г. Следователно върху уважения размер на посоченото обезщетение на В. се следва законна лихва за забава от цитираната дата до окончателното ѝ изплащане.

При този изход на спора разноси се следват и на ищеца и на ответника съобразно уважената, респ. отхвърлената част от иска. Искане по чл. 143 АПК заявяват и двете страни. Доказаните от ищеца разноси са за заплатена държавна такса в размер на 10 лв, а на адв. И. по договор за правна защита и съдействие от 15.11.2013 г. 300 лв, следва да му се присъди сумата 206,66 лв. На СДВР, съобразно отхвърлената част от иска, се следва юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Ръководен от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Б. И. В. от [населено място] 1000 /хиляда/ лв обезщетение за имуществени вреди на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, заедно със законната лихва върху тази сума от 12.03.2013 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от Б. И. В. срещу Столична дирекция на вътрешните работи за разликата от присъдения до пълния предявен размер на главницата – 1500 лв като недоказан.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Б. И. В. 206,66 /двеста и шест цяло шестдесет и шест стотни/ лв разноси по делото.

ОСЪЖДА Б. И. В. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лв.

Решението е постановено при участието на прокурор от СГП.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните

СЪДИЯ: